

husker, 1 Mill. Kr. Det forekommer mig imidlertid, at den indgaaende Forhandling, der førtes i Folketinget, mere drejede sig om Administrationen af Hjælpekasseloven end om selve Lovforslaget. Det er vist ogsaa rigtigt, hvad der er kommet frem baade ved Forhandlingerne i Folketinget og i Pressen, at Hjælpekasseloven er blevet administreret paa en Maade, som strider mod Lovens Forudsætninger, og dette Forhold synes jeg ikke, man kan fortsætte med. Jeg finder det derfor rigtigt, at man nu vender tilbage til de gamle Forhold, og jeg skal ikke komme ind paa, at der under forskellige Former er blevet ydet Hjælp af Hjælpekasserne udover, hvad der bestemtes ved Loven af 1913. Under Krigsperioden fik vi jo en Mængde Love, fordi Forholdene var unormale, hvad de jo til Dels er endnu. En hel Del af disse Love gik ud paa, at vi næsten alle sammen skulde have Hjælp af Staten, og det er uheldigt, da det svækker Ansvarsfølelsen, den trænger vi netop til at faa udviklet og styrket. Det foreliggende Lovforslag tilsigter nu at nedsætte Statens Udgifter til Hjælpekasserne, og derefter bliver det jo saaledes, at skal der yderligere Beløb til, bliver det i det væsentlige de Folk, der skal administrere Loven, som ogsaa kommer til at bevilge Pengene, og dette finder jeg er rigtigt.

I Hjælpekasselovens § 13 staar der, at der af Statskassen stilles et Beløb af 250 000 Kr. til Raadighed til Fordeling blandt Kommunerne i Forhold til, hvad de har bevilget til Hjælpekasserne, dog saaledes, at Tilskuddet aldrig maa overstige $\frac{1}{3}$ af det bevilgede Beløb. I Finansaarene 1915—16 til 1921—22 vedtog vi imidlertid Love, der fastslog, at Kommunerne skulde have $\frac{1}{3}$ refunderet, uanset Beløbets Størrelse. Det er dette, vi nu kommer bort fra, saa at vi vender tilbage til det oprindelige Forhold, hvilket jeg finder rigtigt. Den 7. August i Fjor vedtog vi at bevilge 1 Mill. Kr. i Statstilskud, og det er dette Beløb, som nu nedsættes til 750 000 Kr. Dette Beløb er 3 Gange saa stort som det, der blev bevilget i 1913, og jeg mener, at det fuldt ud dækker den Dyrtid, vi har, og den Befolkningstilvækst, som er kommet siden. Jeg skal derfor anbefale Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger, idet det jo ogsaa er et Led i den Kæde, der søger at skaffe Balance i vor Statshusholdning.

C. F. Sørensen: Det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Gisselbæk) sluttede med den Bemærkning, at dette Lovforslag var et Led i den Kæde, der gaar ud paa at skaffe

Balance i vor Statshusholdning. Jeg tror, at vi alle sammen efter bedste Evne vil være med til at stræbe hen imod det; det, vi er uenige om, er kun Vejene og Midlerne til Opnaaelse af dette Formaal. Efter vor Opfattelse egner denne Sag sig ikke til at bruges hertil. Stillingen er i Øjeblikket saa overordentlig vanskelig for store Dele af Danmarks Befolkning, at de Midler, Hjælpekasserne hidtil har haft at raade over, ikke taaler at blive beskaaret. Den højtærede Indenrigsminister sagde ved Fremsettelsen af Lovforslaget, at det gik ud paa, at Statens Tilskud fastsattes til 750 000 Kr. Det glæder mig, at han anvendte dette Udtryk og ikke det Udtryk, som staar i Lovforslaget, at Beløbet 250 000 Kr. forhøjes til 750 000 Kr. Dette sidste Udtryk camouflerer efter min Opfattelse det virkelige Forhold, medens den førstnævnte Betegnelse er mere passende.

Saa kom den højtærede Indenrigsminister med en Bemærkning, som jeg gerne vil tillade mig at protestere imod. Han sagde, ligesom det ærede 7de Medlem for 6te Kreds, at man i København og andre store Kommuner var kommet ind paa en Praksis, som ikke var i Overensstemmelse med Loven. Jeg synes, det er for let at komme fra det paa den Maade; jeg ved ikke, hvor meget det ærede 7de Medlem for 6te Kreds kender til de Forhold, der ligger til Grund for denne Opfattelse, men jeg ved, at den højtærede Indenrigsminister er meget nøje inde i disse Forhold, og jeg kan derfor ikke forstaa, at han vil fremsætte en saadan Udtalelse, thi det er dokumenteret meget indgaaende, sidst under Københavns Kommunalbestyrelses Forhandlinger for 14 Dage siden, hvad ogsaa saavel Københavns Kommunalbestyrelses Flertal som hele Hjælpekassens Bestyrelse paa nær et Medlem er enige om; at man ikke er gaaet udenfor Lovens Rammer.

Saa vel den højtærede Indenrigsminister som det ærede Medlem som dernæst ind paa en Opfattelse, som ogsaa er gjort gældende af Venstres Ordfører i Folketinget, nemlig, at de 750 000 Kr. staar i et rimeligt Forhold til de 250 000 Kr. i 1913, naar Hensyn tages til Pristallet og Befolkningstilvæksten. Det tror jeg ikke man kan fastholde, hvis man undersøger Spørgsmaalet nøje og tager Hensyn til Prisstigningen og de langvarige Arbejdsløshedskriser, Samfundet har gennemlevet. Hvis Prisstigningen var kommet langsomt, om jeg saa maa sige paa en naturlig Maade, svarende til Befolkningens økonomiske Velstands niveau, kunde man sige, at 750 000